

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/308/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1308213041
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1308213041.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Evy Mészárosovej v právnej veci žalobcu: J. Z. , narodený dňa X.X.XXXX, trvale bytom I., Z. č. 6, zastúpený spoločnosťou Advokátska kancelária Mojžiš a partneri, s.r.o., IČO: 35 892 994, Bratislava, Sasinkova č. 10, za ktorú koná JUDr. Ivan Mojžiš, proti žalovanému: P. J. , narodený dňa X.X.XXXX, trvale bytom I., L. T. č. 4, zastúpený JUDr. Hanou Kováčikovou, PhD., Bratislava, Nábr. arm. gen. L. Svobodu č. 32, o neúčinnosť darovacej a kúpnej zmluvy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 9. júna 2017, č.k. 6 C 83/2008-241, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 9. júna 2017, č.k. 6 C 83/2008-241, - vo výroku I., ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol, **p o t v r d z u j e** ,
- vo výroku II., ktorým priznal žalovanému náhradu trov konania v plnej výške, **m e n í t a k**, že žalovanému priznáva nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %.

II. Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava III. rozsudkom zo dňa 9.6.2017, č.k. 6 C 83/2008-241, I. žalobu v celom rozsahu zamietol; II. žalovanému priznal náhradu trov konania v plnej výške. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 24.10.2008, ktorou sa žalobca domáhal určenia právnej neúčinnosti darovacej zmluvy uzavretej medzi darcom U.. O. J. a žalovaným ako obdarovaným, ktorej vklad bol povolený Správou katastra pre Hlavné mesto SR Bratislavu, pod č. V-XXXXX/XX, dňa 21.8.2006, ktorou darca previedol na žalovaného nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie K., a to parcela č. XXX/X záhrady o výmere X.XXX m²; parcela č. XXX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m², garáž súpisné č. XXXX postavenej na parcele č. XXXXX/XX, zapísanej na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie X., všetky v podiele 1/10 a kúpnej zmluvy uzavretej medzi predávajúcimi U.. O. J. a manželkou W. J., rodenou F., a žalovaným ako kupujúcim, ktorej vklad bol povolený Správou katastra pre Hlavné mesto SR Bratislavu, pod č. V-XXXXX/XX, dňa 31.10.2006, ktorou predávajúci previedli na žalovaného rodinný dom súpisné č. XXXXX, postavený na parcele č. XXX/X zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie K.. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 2.5.2005, požičal dlžníkovi - otcovi žalovaného, U.. O. J., narodený dňa X.X.XXXX, sumu 16.596,95 € (500.000,- Sk) so splatnosťou najneskôr dňa 1.6.2005. Pre prípad omeškania dlžníka s vrátením pôžičky sa dohodli, v zmysle čl. II ods. 5 zmluvy, na úroku z omeškania vo výške 0,5 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania. Z dôvodu nevrátenia pôžičky dlžníkom v dohodnutej lehote, dlžník dňa 18.7.2006 uznal svoj dlh v sume 16.596,96 € čo do dôvodu a výšky písomne do Notárskej zápisnice spísanej notárom JUDr. Danielou Šikutovou č. N XXX/XXXX, Nz XXXXX/XXXX, E. XXXXX/XXXX, pričom sa zaviazal dlh uhradiť do 18.8.2006, v prípade ak tak neurobí, dlžník súhlasil s vykonateľnosťou notárskej zápisnice ako exekučným titulom. Dlžník

však svoj záväzok voči nemu nesplnil, po podpise uvedenej notárskej zápisnice previedol svoj hnuiteľný a nehnuteľný majetok na tretie osoby. V rámci prevodu svojho majetku bez akejkoľvek pochybnosti bolo snahou dlžníka ho ukrátiť ako svojho veriteľa, keď previedol na žalovaného, svojho syna, vyššie uvedenou darovacou a kúpnu zmluvou predmetné nehnuteľnosti. S prihliadnutím na to, že darca po splatnosti jeho pohľadávky previedol všetok svoj hnuiteľný i nehnuteľný majetok na tretie osoby, o čom žalovaný musel vedieť, sú bez akýchkoľvek pochybností splnené zákonné predpoklady odporovateľnosti právnych úkonov, t.j. predmetnej darovacej i kúpnej zmluvy, pretože v oboch prípadoch ide o právny úkon urobený dlžníkom ukracujúci uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky ako veriteľa, urobený v lehote troch rokov pred uplatnením odporovateľnosti zo strany veriteľa, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený, a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobami jemu blízkymi, resp. urobený dlžníkom s úmyslom ukrátiť veriteľa, teda jeho s osobou blízkou alebo v prospech tejto osoby, v tomto prípade platí vyvráťiteľná právna domnienka úmyslu dlžníka ukrátiť veriteľa, ako aj vedomosti osoby, s ktorou alebo v prospech ktorej dlžník dotknutý právny úkon urobil.

2. Súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie, vykonal dokazovanie výsluchom strán sporu, oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v spise, na základe čoho zistil nasledovný skutkový stav veci. Zmluvou o pôžičke zo dňa 2.5.2005 poskytol žalobca ako veriteľ, U.. O. J., narodený dňa X.X.XXXX, ako dlžníkovi v zmysle § 657 Občianskeho zákonníka finančné prostriedky vo výške 500.000,- Sk (16.596,96 €), ktorú pôžičku sa dlžník zaviazal veriteľovi vrátiť najneskôr dňa 1.6.2005. V zmysle čl. II bod 5 zmluvy sa dlžník v prípade omeškania s vrátením pôžičky zaviazal žalobcovi zaplatiť úrok z omeškania vo výške 0,5 % denne z dlžnej sumy. Z Notárskej zápisnice spisanej notárkou JUDr. Danielou Šikutovou dňa 18.7.2006, č. N XXX/XXXX, Nz XXXXX/XXXX, E. XXXXX/XXXX, zistil, že U.. O. J. ako povinná osoba, na notárskom úrade vyhlásil ako osoba povinná o uznaní dlhu a o súhlase povinnej osoby s exekúciou v zmysle § 41 ods. 2 Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z.z.), že dňa 2.5.2005 uzavrel so žalobcom J. Z. ako oprávnenou osobou zmluvu o pôžičke, na základe ktorej mu povinná osoba poskytla pôžičku vo výške 500.000,- Sk, ktorý dlh v uvedenej výške uznáva voči oprávnenej osobe, žalobcovi a zaväzuje sa predmetný dlh splatiť najneskôr do 18.8.2006. Ako osoba povinná súhlasil s exekúciou v zmysle Exekučného poriadku na základe tejto Notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 23.4.2007, č.k. 7 C 152/2006-28, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 15.5.2007, bolo bezpodielové spoluvlastníctvo U.. O. J. a X.. W. J. (rodičov žalovaného), zrušené ku dňu 15.5.2007. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 17.5.2013, č.k. 15 C 107/2006-324, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava zo dňa 26.5.2014, č.k. 6 Co 59/2014-477, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 22.7.2014, súd zamietol žalobu podanú U.. O. J. proti žalobcovi J. Z. o určenie neplatnosti Zmluvy o pôžičke uzavretej medzi nimi dňa 2.5.2005 a neplatnosti Notárskej zápisnice zo dňa 18.7.2006, č. N XXX/XXXX, Nz XXXXX/XXXX, NCRIs 28197/2006. Uznesením Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 27.4.2015, č.k. 35Er/4857/2006-80, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 13.12.2016, č.k. 22 CoE 281/2015-120, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 27.2.2017, bola zastavená exekúcia v časti úrokov z omeškania vo výške 0,5 % denne zo sumy 16.596,96 € od 19.8.2006 do zaplatenia, vykonávanej na základe exekučného titulu Notárskej zápisnice z dôvodu, že v exekučnom titule - Notárskej zápisnici notárskeho úradu JUDr. Daniely Šikutovej č. N 415/06, Nz 28246/2006, NCRIs 28197/2006, zo dňa 18.7.2006, nebolo príslušenstvo pohľadávky presne a jasne špecifikované, teda pre rozpor s § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 29.9.2016, č.k. 16 C 34/2014-164, súd určil, že dohoda o úrokoch z omeškania v článku II ods. 5 zmluvy o pôžičke zo dňa 2.5.2005, ktorou sa U.. O. J. ako dlžník zaviazal zaplatiť žalobcovi J. Z. ako veriteľovi úrok z omeškania vo výške 0,5 % denne z dlžnej sumy, je neplatná. Voči tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, z dôvodu ktorého nie je rozsudok do dnešného dňa právoplatný. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 12.10.2016, č.k. 20 C 131/2008-270, bola zamietnutá žaloba žalobcu (J. Z.) proti žalovanej S. J., narodenej dňa XX.X.XXXX (sestra žalovaného), ktorou sa žalobca domáhal právnej neúčinnosti darovacej zmluvy, ktorej vklad bol povolený Správou katastra pre Hlavné mesto SR Bratislavu, pod V-XXXXX/XX, dňa 21.8.2006, ktorou U.. O. J. ako darca previedol na S. J., t.j. svoju dcéru, byť zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie X.; voči tomuto rozsudku žalobca podal odvolanie, a tak nie je právoplatný. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že darovacou zmluvou zo dňa 11.8.2006, ktorej vklad bol povolený Správou katastra pre Hlavné mesto SR Bratislavu, pod č. V-XXXXX/XX, dňa 21.8.2006, previedol U.. O. J., narodený dňa X.X.XXXX, na žalovaného ako svojho syna, nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie K., parcelné č. XXX/X a č. XXX/X, svoj spoluvlastnícky podiel 1/10 a podiel 1/1 ku garáži súpisné č. XXXX na parcele č. XXXXX/XX, zapísanej na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie X.. Kúpnu zmluvou zo dňa 19.10.2006, ktorej vklad

bol povolený Správou katastra pre Hlavné mesto SR Bratislavu, pod č. V-XXXXX/XX, dňa 31.10.2006, previedli U.. O. J. s manželkou X.. W. J., rodenou F., na žalovaného ako ich syna, nehnuteľnosť - rodinný dom súpisné č. U..XXXXX, orientačné č. 4, na parcele č. XXX/X, katastrálne územie K. za kúpnu cenu 5.000.000,- Sk. Z listu vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie K., vyhotoveného dňa 13.10.2008 zistil, že podielovými spoluvlastníkmi parcelné č. XXX/X záhrady o výmere XX.XXX m² a parcelné č. XXX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m² sú W. J., rodená F., v podiele 9/10 na základe RI XX/XX a žalovaný v podiele 1/10 na základe darovacej zmluvy V-XXXXX/XX zo dňa 21.8.2006. Z listu vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie X., vyhotoveného dňa 31.1.2007 vyplýva, že výlučným vlastníkom garáže, súpisné č. XXXX, na parcele č. XXXXX/XX, je žalovaný na základe darovacej zmluvy V-XXXXX/XX, zo dňa 21.8.2006 a listu vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie X., vyhotoveného dňa 13.10.2008, že výlučným vlastníkom garáže, súpisné č. XXXX, na parcele č. XXXXX/XX a parcele č. XXXXX/XX zastavané plochy a nádvoria o výmere XX m² sú J. I. s manželkou D. na základe kúpnej zmluvy V-XXXXX/XX, zo dňa 15.7.2008. Z listu vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie K. zistil, že výlučným vlastníkom stavby - rodinného domu súpisné č. XXXXX, na parcele č. XXX/X, je žalovaný na základe kúpnej zmluvy V-XXXXX/XX, zo dňa 31.10.2006. Podľa vyúčtovania Exekútorského úradu Pezinok, súdneho exekútora JUDr. Dušana Noskoviča zo dňa 14.3.2017 a dňa 16.5.2017, v zmysle § 46 ods. 7 Exekučného poriadku a vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z.z. bola v konaní vedenom pod sp.zn. EX XXXX/XXXX, vymožená pohľadávka oprávneného, žalobcu, vo výške 19.169,74 € pozostávajúca z vymoženej pohľadávky vo výške 16.596,96 € a úrokov z omeškania vo výške 2.572,78 €, zároveň boli vymožené trovy súdneho exekútora vo výške 4.806,45 €. Z oznámenia Exekútorského úradu Pezinok, súdneho exekútora JUDr. Dušana Noskoviča, zo dňa 31.7.2016, v konaní vedenom pod sp.zn. EX XXXX/XXXX zistil, že exekučné konanie začalo podaním návrhu na vykonanie exekúcie dňa 25.8.2008, Upovedomenie o začatí exekúcie bolo povinnému doručené prostredníctvom zamestnávateľa dňa 7.4.2009. Uznesením zo dňa 9.10.2012, č.k. 35 Er 4857/2006-46, bol povolený odklad exekúcie na dobu do právoplatného rozhodnutia o vyslovení neplatnosti právneho úkonu v rámci konania vedenom na Okresnom súde Bratislava III. sp.zn. 15 C 107/2006. Dňa 15.11.2014 povinný podal námietky z dôvodu premlčania. Z kópie vkladnej knižky evidovanej na U.. O. J. (otca žalovaného) vyplýva, že na vkladovom účte č. XXXXXXXXXXX od 21.1.2006 do 25.1.2007, bola evidovaná suma 165.963,- Sk. Z výpisu z evidenčnej karty podielníka, O. J., zo dňa 3.8.2006 zistil, že aktuálna cena podielových listov evidovaných na otca žalovaného ku dňu 24.7.2006 pri počte 211.618 podielov bola vyplatená suma 251.785,21 Sk (č. účtu fondu XXXXXXXXXXX). Podľa výpisu z evidenčnej karty podielníka, X.. W. J., zo dňa 23.10.2006 vyplýva, že aktuálna cena podielových listov evidovaných na matku žalovaného ku dňu 17.10.2006 pri počte 447.224 podielov, bola vyplatená suma 537.576,67 Sk (č. účtu fondu XXXXXXXXXXX). Z potvrdenia zamestnávateľa U.. O. J. zistil, že ku dňu 16.5.2015 bola poukázaná na účet súdneho exekútora zrážkami zo mzdy suma 10.687,66 € a oznámenia zamestnávateľa U.. O. J., spoločnosti EIFFAGE CONSTRUCTION Slovenská republika zo dňa 9.9.2015, že výška sumy zrazenej zo mzdy a poukázanej na účet exekútora bola v sume 23.922,19 €. Žalobca uviedol, že ho otec žalovaného, U.. O. J., ukrátil predmetnými právnymi úkonmi t.j. darovacou zmluvou a kúpnu zmluvou tým, že sa objem jeho majetku zmenšil do takej miery, že nemohol byť v exekučnom konaní prebiehajúcim od roku 2006 uspokojený. Je nesporná istina z obligačného záväzku, ktorou bola zmluva o pôžičke zo dňa 2.5.2005, z ktorej vyplynulo aj príslušenstvo ku dňu odporovateľných právnych úkonov. V čase od vzniku exekučného titulu do jeho splatnosti, previedol dlžník U.. O. J. na žalovaného, t.j. svojho syna, ako blízku osobu nehnuteľnosti, pričom už povaha týchto právnych úkonov je neekvivalentný úkon ukracujúci uspokojenie pohľadávky veriteľa. Zároveň tým, že došlo k prevodu na blízku osobu, došlo aj k naplneniu hmotnoprávných predpokladov domáhania sa právnej neúčinnosti. Kúpnu zmluvou previedol zároveň dlžník spolu s manželkou nehnuteľnosť za kúpnu cenu 166.000,- €, ale ak by reálne k takému úkonu došlo, dlžníkovi nebránilo nič svoj dlh veriteľovi splatiť. Ani exekútor v tom čase nezistil u U.. J. žiadny majetok. Žalovaný existenciu majetku dlžníka U.. O. J. preukázal až v priebehu tohto konania. Aj napriek tomu, že jeho pohľadávka voči dlžníkovi už bola vymožená, nič nebráni odporovať právnemu úkonu aj po vymožení pohľadávky. Žalovaný tvrdil, že žalobca nedisponoval a nedisponuje vykonateľným exekučným titulom, ktorý by ho oprávňoval na vymáhanie zmluvného úroku z omeškania vo výške 0,5 % denne zo sumy istiny v zmysle zmluvy o pôžičke zo dňa 2.5.2005 pre absolútnu neplatnosť takéhoto dojednania s poukazom na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.10.1998, sp.zn. 1 Cdo 58/98; zo dňa 3.2.2010, sp.zn. 5 M Cdo 13/2008; zo dňa 18.8.2010, sp.zn. 4 M Cdo 8/2010 a zo dňa 19.10.2010, sp.zn. 5 M Cdo 11/2009. Solventnosť dlžníka - otca žalovaného, bola preukázaná dokladmi o sume uloženej v podielových listoch zo dňa 3.8.2006, dňa 23.10.2006, výpisom z rakúskej banky BAWAG, uznesením sp.zn. 4 K 4/2008 zo dňa 15.5.2008, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 27.7.2008, z ktorých vyplýva, že dlžník mal v čase

existencie vykonateľného exekučného titulu žalobcu dostatok aktív na zaplatenie záväzku, nemal žiadny úmysel zmenšením svojho majetku ukrátiť uspokojenie pohľadávky žalobcu s prihliadnutím na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 109/2007 zo dňa 27.5.2008. V čase vykonania predmetných právnych úkonov darovacej a kúpnej zmluvy, nedošlo k takému zmenšeniu majetku dlžníka, ktorý by mu znemožňoval úhradu istiny pôžičky zo zmluvy o pôžičke zo dňa 2.5.2005 a zákonného úroku z omeškania. Uvedenými právnymi úkonmi síce došlo k zmenšeniu majetku dlžníka, avšak jeho zostávajúci majetok (stav na účte v rakúskej banke BAWAG) by postačoval na uspokojenie pohľadávky žalobcu a teda nie je dôvod na vyslovenie neúčinnosti napadnutých právnych úkonov. Dlžník, jeho otec, v čase podpisu predmetných zmlúv, disponoval spoločne s manželkou X.. W. J. financiami a peňažnou pohľadávkou v celkovej sume 202.037,47 €, t.j. suma 66.387,87 € (2.000.000,- Sk) ako hotovosť z titulu zaplatenej časti kúpnej ceny z kúpnej zmluvy uzavretej s ním; suma 9.9581,76 € (3.000.000,- Sk) ako peňažná pohľadávka na zvyšnú časť kúpnej ceny; suma 5.508,96 € ako vklad na vkladovom účte č. XXXXXXXXXXX/XXXX; suma 8.357,74 € ako hotovosť z výplaty podielového listu podielníka J. J.; suma 17.844,28 € ako hotovosť z výplaty podielového listu podielníka A. J.; suma 4.356,90 € ako hotovosť z výberu z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX. Z uvedeného vyplýva, že dlžník U.. O. J. síce zmenšil svoj majetok o 3.319,39 €, keď mu ako synovi daroval predmetnú garáž a spoluvlastnícky podiel na pozemkoch, avšak v žiadnom prípade neohrozil uspokojenie pohľadávky veriteľa, ktorá vznikla voči jeho otcovi za trvania jeho manželstva s X.. W. J., a tak je pohľadávka žalobcu nepochybne pohľadávkou zaťažujúcou spoločný majetok dlžníka a jeho manželky. Žalovaný poukázal aj na porušenie zásady primeranosti tým, že pri pohľadávke žalobcu v sume 16.598,96 € a existencii majetku dlžníka najmenej vo výške 198.718,08 €, žalobca napadol neúčinnosť právnych úkonov v hodnote 238.383 €, čo je štyrikrát vyššie. Navyše pohľadávka žalobcu bola uspokojená v plnom rozsahu formou zrážok zo mzdy dlžníka na základe exekúcie, preto je predmetné konanie nadbytočné.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 42a ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. a/, § 42b ods. 4, § 116 Občianskeho zákonníka a dôvodil tým, že žalobca nepreukázal jeden z predpokladov odporovacej žaloby, a to ukrátenie veriteľa. Poukázal na to, že účelom odporovateľnosti ako inštitútu občianskeho práva je zabrániť nepoctivým úkonom dlžníka, ktorými zmenšuje svoj majetok na úkor veriteľov. Podstatou odporovateľnosti je neúčinnosť právneho úkonu voči určitej osobe (relatívna neplatnosť), ktorá znamená, že veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z predmetu odporovaného právneho úkonu tak, akoby k tomuto úkonu vôbec nedošlo. Odporovať možno len úkonom dlžníka, ktorý môže ukrátiť nároky veriteľa a dlžníkov právny úkon musí ukracovať uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa. Ukrátenie uspokojenia veriteľovej pohľadávky predpokladá také zmenšenie majetku, ktoré bráni uspokojeniu pohľadávky v celom rozsahu alebo aspoň sčasti. Ďalšími predpokladmi odporovateľnosti sú: a/ k právnemu úkonu, ktorému sa má odporovať došlo v posledných troch rokoch; b/ právny úkon bol urobený s úmyslom ukrátiť veriteľa, ak tento úmysel bol druhej strany známy. Preukázanie toho, či úmysel ukrátiť veriteľa bol známy druhej strane, je zložitou skutkovou otázkou, ktorú je potrebné posudzovať v celom kontexte okolností, za ktorých došlo k právnemu úkonu; c/ úmysel ukrátiť veriteľa sa predpokladá pri právnych úkonoch, ktorými bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorým došlo medzi dlžníkom a jemu blízkymi osobami alebo ktoré dlžník urobil v prospech týchto osôb. Náležitá starostlivosť a schopnosť rozpoznať úmysel dlžníka sú skutkové okolnosti, ktoré treba zisťovať osobitne v každom prípade. Pre posúdenie „náležitej starostlivosti“ je potrebné preukázať pre úspešnú obranu osoby blízkej dlžníkovi, že táto osoba vykonala so zreteľom na okolnosti prípadu a s prihliadnutím na obsah právneho úkonu dlžníka takú činnosť (aktivitu), aby úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa, ktorý tu v čase odporovaného právneho úkonu musel byť, z jej výsledkov spoznala, t.j. aby sa o tomto úmysle dozvedela [judikáty Najvyššieho súdu Českej republiky č. (správne sp.zn., poznámka odvolacieho súdu) 30 Cdo 978/2007; sp.zn. 21 Cdo 313/2001; sp.zn. 31 Cdo 1290/2001; sp.zn. 30 Cdo 653/2006]. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané a zároveň ani medzi stranami sporu nebolo sporné, že dňa 2.5.2005 bola medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom uzavretá zmluva o pôžičke, na základe ktorej žalobca požičal otcovi žalovaného, U.. O. J., sumu 500.000,- Sk, ktorú sa zaviazal dlžník veriteľovi vrátiť do 1.6.2005, pričom pre prípad omeškania bol dohodnutý zmluvný úrok z omeškania vo výške 0,5 % denne z dlžnej sumy za každý deň omeškania. Z dôvodu riadneho a včasného nevrátenia pôžičky dlžník, U.. O. J., dňa 18.7.2006 uznal svoj dlh voči žalobcovi vo výške 16.596,96 € čo do dôvodu a výšky a zaviazal sa ho uhradiť do 18.8.2006, pričom uznanie dlhu bolo spísané formou Notárskej zápisnice spísanej notárom JUDr. Danielou Šikutovou dňa 18.7.2006, ktorá bola zároveň aj exekučným titulom. Darovacou zmluvou zo dňa 11.8.2006, ktorej vklad bol povolený pod č. V-XXXX/XX, dňa 21.8.2006, previedol darca, U.. O. J., na svojho syna, t.j. žalovaného, nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie K. a na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie

X.. Kúpnu zmluvou zo dňa 19.10.2006, ktorej vklad bol povolený pod č. V-XXXXX/XX, dňa 31.10.2006, previedol U.. O. J. s manželkou W. na svojho syna, žalovaného, nehnuteľnosť - rodinný dom súpisné č. U..XXXXX, postavený na parcele č. XXX/X, katastrálne územie K. za kúpnu cenu 5.000.000,- Sk. Platnosť predmetnej zmluvy o pôžičke i Notárskej zápisnice, mal potvrdenú právoplatným rozsudkom Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 17.5.2013, č.k. 15 C 107/2006-324, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava zo dňa 26.5.2014, č.k. 6 Co/59/2014-477, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 22.7.2014. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 29.9.2016, č.k. 16 C 34/2014-164, ktorý zatiaľ nie je právoplatný, a uznesením rovnakého súdu č.k. 35 Er 4857/2006-80, zo dňa 27.4.2015, v spojení s uznesením Krajského súdu Bratislava č.k. 22 CoE 281/20015-120, zo dňa 13.12.2006, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 27.2.2017, mal potvrdenú neplatnosť a nevykonateľnosť predmetnej notárskej zápisnice v časti zmluvného úroku z omeškania vo výške 0,5 % denne. Ďalej prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že predpokladom úspešnosti vyhovieňa žalobe je potrebné preukázať splnenie nasledovných podmienok a ich preukázanie: a/ pohľadávka voči dlžníkovi je vymáhateľná, t.j. taká, ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní, teda či je zročná a v akej výške existovala v čase odporovania, keď z judikatúry súdov vyplýva, že vymáhateľná pohľadávka má kvalitu judikovaného práva alebo je vykonateľná podľa iných procesných predpisov (Exekučný poriadok, Zákon o správe daní a poplatkov, správne konanie). Žalobca za svoju vymáhateľnú pohľadávku označil svoj nárok zo zmluvy o pôžičke zo dňa 2.5.2005, na základe ktorej mu vznikol exekučný titul, ktorým bola Notárska zápisnica zo dňa 18.7.2006, spísaná U.. O. J. ako osobou povinnou ako Vyhlásenie účastníka - osoby povinnej o uznaní dlhu a o súhlase povinnej osoby s exekúciou v zmysle § 41 ods. 2 Exekučného poriadku, v ktorej zápisnici U.. J. vyhlásil, že dňa 2.5.2005 uzatvoril Zmluvu o pôžičke so žalobcom (oprávnená osoba), na základe ktorej mu žalobca poskytol pôžičku vo výške 500.000,- Sk, že uznáva dlh v uvedenej výške voči žalobcovi a zaväzuje sa ho splniť najneskôr do 18.8.2006. Táto pohľadávka je súčasne predmetom exekučného konania vedeného na Okresnom súde Bratislava III. č.k. (správne sp.zn., poznámka odvolacieho súdu) 35 Er 4857/2006. Z týchto skutočností mal potom preukázané, že žalobca mal voči otcovi žalovaného vymáhateľnú pohľadávku vzniknutú zo zmluvy o pôžičke zo dňa 2.5.2005 v zmysle Notárskej zápisnice o uznaní dlhu v rozsahu poskytnutej pôžičky v sume 16.596,96 € bez zmluvných úrokov 0,5 % denne z istiny pôžičky; b/ skutočnosť, že konkrétny právny úkon dlžníka, otca žalovaného, ukracuje uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky žalobcu ako veriteľa, pričom musí ísť o reálny úbytok v majetkovej sfére dlžníka, teda pokiaľ zvyšný majetok dlžníka objektívne postačuje na uspokojenie veriteľa, nemožno žalobe vyhovieť. Dôkazné bremeno zaťažuje žalovanú tretiu osobu, ktorá mala z odporovaného právneho úkonu prospieť. Táto skutočnosť bola v konaní preukázaná tým, že žalovaný predložil súdu doklady a dôkazy potvrdzujúce skutočnosť, že otec žalovaného ako dlžník mal v čase uplatnenia odporovateľnosti právnych úkonov žalobcom na účtoch, ktoré v tom čase patrili do bezpodielového spoluvlastníctva s manželkou X.. W. J., matkou žalovaného, majetkové hodnoty vo výške 36.068,- €. Tieto skutočnosti mal preukázané výpisom z účtu otca žalovaného v rakúskej banke BAWAG, výpismi z podielnických listov, vkladnej knižky otca žalovaného; c/ skutočnosť, že právny úkon urobil dlžník v posledných troch rokoch predchádzajúcich podaniu žaloby. Darovacia zmluva, ktorej odporovateľnosti sa žalobca dovoľáva, bola uzavretá dňa 11.8.2006 a kúpna zmluva dňa 19.10.2006, žaloba bola podaná na súd dňa 24.10.2008; d/ preukázanie úmyslu dlžníka ukrátiť svojho veriteľa, ak žalovanému (druhej strane odporovaného právneho úkonu) musel byť úmysel dlžníka odporovaným právny úkonom ukrátiť veriteľa známy, teda o ňom vedel alebo musel vedieť. Preukázanie úmyslu dlžníka, že mienil ukrátiť svojho veriteľa právny úkonom nie je podmienkou odporovateľnosti vtedy, ak druhou stranou sú osoby blízke dlžníkovi. V takomto prípade sa predpokladá a je na osobe dlžníkovi blízkej, aby preukázala opak, t.j. že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nemohla ani pri náležitej starostlivosti poznať. V tomto smere žalovaný, na ktorom je dôkazné bremeno, nepreukázal, že by nemal vedomosť o existencii pôžičky medzi žalobcom a jeho otcom U.. O. J., čo bolo potvrdené zo zápisnice o pojednávaní v konaní vedenom pod sp.zn. 15 C 107/2006 zo dňa 1.3.2009, na ktorom otec žalovaného uviedol, že o skutočnosti, že žalobca za ním chodil a pýtal od neho sumu 500.000,- Sk hovoril aj synovi a dcére, manželke o tom nehovoril, lebo je psychicky labilná. Navyše žalovaný je osobou blízkou dlžníkovi, preto sa tu úmysel ukrátiť veriteľa predpokladá. Z vykonaného dokazovania v tejto súvislosti tak dospel k záveru, že v konaní nebol preukázaný jeden z predpokladov odporovacej žaloby, a to ukrátenie veriteľa uvedeného pod bodom b/, keď žalovaný v konaní preukázal, že dlžník aj po predmetných odporovaných úkonoch darovacej i kúpnej zmluvy, disponoval majetkom, z ktorého bolo možné uspokojiť pohľadávku žalobcu vzhľadom na výšku vymáhateľnej pohľadávky, ktorá bola v zmysle zmluvy o pôžičke zo dňa 2.5.2005 a Notárskej zápisnice o uznaní dlhu zo dňa 18.7.2006 v rozsahu poskytnutej pôžičky, t.j. sumy 16.596,96 € bez úrokov z omeškania. Záverom dodal, že v

súčasnosti je žaloba absolútne nedôvodná, pretože vymáhateľná pohľadávka žalobcu bola dlžníkom, a to otcom žalovaného, uhradená.

3.2. Výrok o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami § 255 ods. 2, § 262 ods. 1, ods. 2 C.s.p. a úspešnému žalovanému priznal voči žalobcovi, ktorý bol v konaní neúspešný, náhradu trov konania v plnej výške s tým, že o výške priznanej náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

4. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. d/, f/, h/ C.s.p. (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Uviedol, že otec žalovaného mal voči nemu finančný záväzok vo výške 16.596,96 € (500.000,- Sk), ktorý nesplnil a zabezpečil ho notárskou zápisnicou ako exekučným titulom. V čase od vzniku exekučného titulu do jeho splatnosti, previedol otec žalovaného ako dlžník na žalovaného, t.j. svojho syna, ako blízku osobu, darom nehnuteľnosti v podiele 1/10 na pozemkoch garáže v celosti, pričom z povahy daru vyplýva, že ide očividne o neekvivalentný právny úkon, ktorý svojimi dopadmi ukrátil uspokojenie jeho pohľadávky. Tým, že ide o prevod na blízku osobu, došlo k naplneniu hmotnoprávných predpokladov domáhania sa právnej neúčinnosti. Ďalej otec žalovaného spolu s manželkou kúpnu zmluvou zo dňa 19.10.2006 previedli na žalovaného nehnuteľnosť - rodinný dom so súpisným č. III. XXXXX, nachádzajúci sa v I., K., L. chodník, za sumu 5.000.000,- Sk, ktorá mala byť vyplatená pri podpise zmluvy. Následne, dňa 23.10.2006, uzavreli dodatok k uvedenej zmluve, v ktorej bola kúpna cena za nehnuteľnosť rozdelená do viacerých splátok tak, že suma 2.000.000,- Sk mala byť vyplatená pri podpise zmluvy a zvyšná časť rozdelená v splátkach až do roku 2031. Tento dodatok bol predložený až počas tohto súdneho konania, potom ako bola predložená kúpna zmluva, z dôvodu ktorého ho považuje za umelo vykonštruovaný dôkaz, ktorý bol antidatovaný s účelom uspieť v konaní. Ak by došlo reálne k vyplateniu finančných prostriedkov otcovi žalovaného, nič mu nebránilo svoj dlh uspokojiť. Ďalej žalobca v odvolaní konštatoval, že žalovaný v konaní tvrdil, že v čase podania žaloby, mal exekútor vedomosť o tom, že jeho otec disponuje hotovosťou na rakúskom účte, a že nezodpovedá za to, že žalobca nie je schopný aplikovať európske predpisy na vymáhanie pohľadávky v zahraničí. Územná pôsobnosť súdneho exekútora je ale ohraničená územím Slovenskej republiky a nemôže postihnúť majetok povinného v zahraničí, dokonca ani takýto majetok zisťovať. Žalovaný ďalej tvrdil, že pohľadávka vznikla v čase trvania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ale z dikcie zákona vyplýva, že pohľadávka sa najskôr uspokojuje z individuálneho majetku dlžníka a len ak tento majetok na uspokojenie nestačí, až následne sa uspokojí pri výkone rozhodnutia z bezpodielového spoluvlastníctva manželov, takže tento majetok tvorí akúsi majetkovú zábezpeku. Ak žalovaný tvrdil, že dlžník mal dostatok majetku na splatenie dlhu a následne na to prebehlo zrušenie bezpodielového spoluvlastníctva manželov pred uspokojením pohľadávky veriteľovi, došlo k situácii, kedy sa dlžníkov majetok znížil na takú úroveň, že ani po začatí exekúcie nebol dlžník schopný splatiť svoj dlh. Občiansky zákonník nemá výslovné ustanovenie o tom, ako majú byť vysporiadané pohľadávky a dlhy manželov, ktoré sú spojené s ich bezpodielovým spoluvlastníctvom a vznikli za jeho trvania. Podľa ustanovenia § 143 Občianskeho zákonníka tieto pohľadávky a dlhy nepatria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a preto sa na ne nevzťahujú ustanovenia § 149 a § 150 Občianskeho zákonníka. Otec žalovaného ako dlžník, neuhradil, ani čiastočne, svoj záväzok, keď po podpise notárskej zápisnice previedol všetok svoj nehnuteľný i hnutel'ný majetok na tretie osoby. K výroku II. napadnutého rozsudku žalobca v odvolaní uviedol, že v čase podania žaloby išlo o zrejmy odporovateľný úkon dlžníka, pričom bolo preukázané, že tento sa úmyselne vyhýbal exekučnému konaniu, čo u neho vzbudilo dojem, že nedisponuje dlžníkom majetkom, ktorý by postačoval na úhradu jeho pohľadávky. Vzhľadom k tomu, že jeho nárok bol v čase podania žaloby dôvodný, navrhol odvolaciemu súdu zmeniť výrok o náhrade trov konania súdu prvej inštancie tak, že žalovanému neprizná právo na náhradu trov konania na základe ustanovenia § 257 C.s.p.

5. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by neuviedol skôr v doterajšom konaní, a s ktorými by sa prvoinštančný súd nevysporiadal. Odvolanie žalobcu považuje za účelové, neodôvodnené, ktoré obsahuje viacero skresľujúcich a nepravdivých tvrdení. Stotožnil sa s bodom 29 (a-d) odôvodnenia napadnutého rozsudku, keď sa prvoinštančný súd vyčerpávajúci spôsobom vysporiadal so všetkými podmienkami tvoriacimi predpoklady úspešnosti vyhovenia žalobe. Podmienky odporovateľnosti definoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku zo dňa 27.5.2008, sp.zn. 2 Cdo 109/2007, i Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 9.7.2014, č.k. I. ÚS 396/2014-11. Ďalej konštatoval, že v konaní nebolo

spornou skutočnosťou, že žalobca má na základe Notárskej zápisnice č. N XXX/XXXX, Nz XXXXX/XXXX, E. XXXXX/XXXX vymáhateľnú pohľadávku voči jeho otcovi U. O. J. ako dlžníkovi vo výške 16.596,96 € (500.000,- Sk), splatnú dňa 18.8.2006, ale nakoľko dlžník žalobcu nezničil svoj majetok pod hodnotu pohľadávky, nemohlo dôjsť objektívne k ukráteniu žalobcu. Jeho otec riadne uspokojil uvedenú pohľadávku v exekučnom konaní, z dôvodu ktorého namietol nepravdivé tvrdenie žalobcu, že dlžník sa vyhýbal exekúcii. V exekučnom konaní vedenom pod sp.zn. 35 Er 4857/2006, jeho otec zákonným spôsobom a v zákonnej lehote uplatnil námietky proti exekúcii, pričom nezodpovedá za to, že súd o nich rozhodol až v roku 2015, naopak riadne sa podrobil exekúcii uplatnením zrážok zo mzdy (viac ako 1.100,- € mesačne) a pohľadávku žalobcu uspokojil v priebehu jedného roka, a preto žalobca stratil naliehavý právny záujem. Nestotožnil sa s tvrdením žalobcu v odvolaní, že predložil v konaní umelo vykonštruovaný dôkaz, kúpnu zmluvu zo dňa 19.10.2006 v znení jej dodatku zo dňa 23.10.2006, o prevode nehnuteľností, nakoľko tieto doklady sú pravé a autentické. Bez ohľadu na uvedenú kúpnu zmluvu a pohľadávku dlžníka na zaplatenie kúpnej ceny z nej vyplývajúcu, preukázal, že jeho otec disponuje aj ďalším majetkom, v hodnote najmenej 36.068,- €, t.j. viac ako dvojnásobok pohľadávky. Nesúhlasil ani s argumentáciou žalobcu v odvolaní, že nevedel ako si má svoju pohľadávku vymôcť, keďže bol žalobca vo všetkých súdnych konaniach týkajúcich sa jeho pohľadávky voči jeho otcovi právne zastúpený buď Mgr. Keltošom alebo Advokátskou kanceláriou JUDr. Mojžiš, s.r.o. Ani tvrdenie žalobcu postavené na zužovaní majetku dlžníka použiteľného na uspokojenie veriteľa iba na majetok v dlžníkovom vlastníctve nemá oporu v zákone a je nesprávne. K bodu VI. odvolania žalobcu poukázal na svoje doterajšie vyjadrenia týkajúce sa možnosti uspokojenia dlhu jedného z manželov z bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Skutočnosť, že rok po napadnutom prevode jeho otec zrušil svoje bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, je irelevantná. Odvolaciemu súdu preto navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť; žiadal trovy konania.

6. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného k jeho odvolaniu nevyjadril.

7. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 18. decembra 2019; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, právny zástupca žalobcu, právna zástupkyňa žalovaného, upovedomení zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.), a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

8. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

9. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 C.s.p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., takú ani sám odvolateľ netvrdil, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie, a na ktoré by musel odvolací súd prihliadať.

10. Odvolací súd sa stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, že v konaní nebol preukázaný jeden z predpokladov odporovacej žaloby, a to ukrátenie veriteľa (bod 29.b/ odôvodnenia napadnutého rozsudku), keď žalovaný v konaní preukázal, že dlžník po odporovaných úkonoch (darovacia zmluva a kúpna zmluva), disponoval majetkom, z ktorého bolo možné uspokojiť pohľadávku žalobcu. Odvolací súd poukazuje na to, že základnou hmotnoprávnou podmienkou odporovateľnosti je skutočné ukrátenie veriteľa. Ukrátením veriteľa je odňatie možnosti, aby sa jeho pohľadávka mohla reálne uspokojiť z majetku dlžníka a ak

má v dôsledku nich vzniknuté zmenšenie majetku súčasne za následok, že veriteľ nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka (na základe exekúcie), hoci nebyť týchto úkonov, by sa z majetku dlžníka mohla inak uspokojiť. Nie je dôležité, aký veľký bol majetok dlžníka v rozhodnej dobe, ale to, že tento majetok bol odporovateľným právnym úkonom zmenšený. K ukráteniu uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky veriteľa nemôže dôjsť, ak sa síce zmenší majetok dlžníka, ak však dlžník napriek odporovanému právnemu úkonu a ďalším svojim dlhom vlastní taký majetok, ktorý sám o sebe postačuje na to, aby sa z neho veriteľ uspokojil. (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 22.6.2011, sp.zn. 21 Cdo 2088/2000).

11. V posudzovanej veci súd prvej inštancie vykonal riadne dokazovanie, z ktorého vyplynulo, že otec žalovaného, ako dlžník žalobcu, v čase uzavretia darovacej zmluvy, ktorú uzavrel ako darca so žalovaným ako obdarovaným dňa 11.8.2006, ktorej predmetom boli nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie K. i kúpnej zmluvy uzavretej medzi dlžníkom a jeho manželkou ako predávajúcimi a žalovaným ako kupujúcim dňa 19.10.2006, ktorej predmetom bola nehnuteľnosť-rodinný dom nachádzajúci sa v I.-K.-L. chodník, súpisné č. U..XXXXX/X a jej Dodatku zo dňa 23.10.2006 (č.l. 182 spisu), teda právnych úkonov, ktorých neúčinnosti sa žalobca predmetnou žalobou domáha, disponoval dostatočným majetkom, aby mohol svoju pohľadávku vo výške 500.000,- Sk (16.596,96 €), ktorá vznikla zo zmluvy o pôžičke uzavretej medzi žalobcom ako veriteľom a otcom žalovaného U.. O. J. ako dlžníkom dňa 2.5.2005, uspokojiť. Je preto irelevantná odvolacia námietka žalobcu, že považuje dodatok ku kúpnej zmluve, na základe ktorého bola kúpna zmluva zmenená v časti kúpnej ceny za vykonštruovaný dôkaz, pretože finančné prostriedky, ktoré mal otec žalovaného obdržať od žalovaného titulom kúpnej ceny za predaj nehnuteľností, nemusel použiť na zaplatenie pohľadávky žalobcovi, keďže disponoval v tom čase dostatočnými finančnými prostriedkami, a to sumou 165.963,- Sk (5.508,96 €, ku dňu 25.1.2006, vkladná knižka evidovaná na otca žalovaného v Poštovej banke, a.s., č. XXXXXXXXXXX, č.l. 242 spisu), sumou 251.785,21 Sk (8.357,74 € ku dňu 24.7.2006, výpis spoločnosti Asset Management Slovenskej sporiteľne, správ. spol. a. s. z evidenčnej karty Podielníka - otca žalovaného, č.l. 184 spisu), sumou 537.576,67 Sk (17.844,28 € ku dňu 17.10.2006, výpis spoločnosti Asset Management Slovenskej sporiteľne, správ. spol. a. s. z evidenčnej karty Podielníka - manželka dlžníka, t.j. matka žalovaného, č.l. 183 spisu). Rovnako nie je dôvodné tvrdenie žalobcu, že súdny exekútor nemal právomoc postihnúť majetok dlžníka v zahraničí, keď žalovaný tvrdil, že v čase podania žaloby exekútor vedel, že dlžník disponuje hotovosťou na rakúskom účte, pretože, tak ako je uvedené vyššie, otec žalovaného, t.j. dlžník, mal dostatočný majetok na uspokojenie pohľadávky veriteľa v Slovenskej republike (vkladná knižka, podielové listy). Argumentácia žalobcu v odvolaní, že sa dlžník vyhýbal exekúcii je nedôvodná, pretože túto skutočnosť žalobca ničím nepreukázal. Dlžník počas konania uhradil pohľadávku žalobcu na základe exekúcie (č.l. 334 spisu) a tak v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku už pohľadávka žalobcu neexistovala, z dôvodu ktorého žaloba už nebola dôvodná, ako to správne konštatoval prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku (bod 30.). V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia (§ 217 ods. 1 veta prvá C.s.p.).

12. Nebolo možné sa stotožniť ani s tvrdením žalobcu v odvolaní, že jeho pohľadávka nepatrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, t.j. otca žalovaného a jeho manželky, pretože jeho pohľadávka vznikla za trvania ich manželstva, ktorá zaťažuje majetok dlžníka a jeho manželky bez ohľadu na to, či je táto solidárna zodpovednosť manželov založená právnym úkonom jedného z manželov v bežných veciach (§ 145 ods.1 Občianskeho zákonníka) alebo spoločným právnym úkonom oboch manželov, prípadne úkonom jedného z nich so súhlasom druhého manžela (§ 145 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka). Vzhľadom na existenciu bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ustanovenie § 147 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako formu ochrany tretích osôb pri uspokojovaní majetkových práv pripúšťa, že pohľadávka veriteľa len jedného z manželov sa môže uspokojiť aj z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Na základe uvedeného s poukazom na ustanovenie § 42a Občianskeho zákonníka, je tvrdenie žalobcu o tom, že pohľadávka sa musí uspokojiť z individuálneho majetku dlžníka, a ak nepostačuje tento majetok, až následne sa uspokojí pri výkone rozhodnutia z bezpodielového spoluvlastníctva manželov, nesprávne, nakoľko by bez opory v zákone zužovala majetok dlžníka použiteľného na uspokojenie veriteľa iba na majetok v dlžníkovom výlučnom vlastníctve. Odvolací súd dodáva, že Okresný súd Trnava rozsudkom zo dňa 23.4.2007, č.k. 7 C 152/2006-28, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 15.5.2007, zrušil bezpodielové spoluvlastníctvo manželov U.. O. J. (dlžníka) a X.. W. J. ku dňu 15.5.2007, t.j. po viac ako pol roku od odporovaných úkonov, čo však nemá na danú vec žiaden právny význam.

13. K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu odvolací súd dodáva, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193, § 205 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. Okolnosti namietané žalobcom v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

14. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

15. Odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým priznal žalovanému náhradu trov konania v plnej výške podľa § 388 C.s.p. tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %, pretože súd prvej inštancie síce správne aplikoval pri rozhodovaní o náhrade trov konania ustanovenia § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p., ale nesprávne priznal žalovanému náhradu trov konania, namiesto priznania nároku na náhradu trov konania. Odvolací súd dodáva, že rozhodovanie o náhrade trov konanie má dve samostatné fázy; prvou je rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania, o ktorom rozhodne súd bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí; druhou fázou je rozhodovanie súdneho úradníka súdu prvej inštancie, ktorý rozhoduje o výške náhrady trov konania samostatným uznesením po právoplatnosti skončenia veci. Odvolaciu námietku žalobcu, že jeho nárok bol v čase podania žaloby dôvodný, nakoľko sa dlžník vyhýbal exekučnému konaniu, z dôvodu ktorého by žalovanému súd nemal priznať náhradu trov konania s poukazom na § 257 C.s.p., odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú, pretože ustanovenie § 257 C.s.p. umožňuje súdu, aby vo výnimočných prípadoch z dôvodov hodných osobitného zreteľa strane sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania, túto náhradu nepriznal. Aplikácia ustanovenia § 257 C.s.p. pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy len v tých v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, pričom vyjadruje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok (a všeobecnej zásady ohľadne náhrady trov konania, vyjadrenej v § 255 C.s.p.). Z tohto dôvodu musí aplikácia daného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter. Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 C.s.p. vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok, ktorými sú dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon nešpecifikuje a výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax, dnes už ustálenú (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 MCdo 17/2009, sp.zn. 5 Cdo 67/2010, sp.zn. 3 MCdo 46/2012), podľa ktorej nemožno § 257 C.s.p. považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvlášťne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnúť. Túto normu preto nie je možné interpretovať tak, že je aplikovateľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady

rozhodovania o trovách konania. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú, a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Aj tu však treba skúmať, či nejde o výnimku z výnimky, či teda na ponechanie účinkov právnej normy nie sú dané dôvody. Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (nálezy Ústavného súdu Českej republiky III. ÚS 292/07, I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (nález Ústavného súdu Českej republiky III. ÚS 727/2000). Ustanovenie § 257 C.s.p. neslúži na zmierňovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami a jeho použitie neodôvodňuje ani fakt, že strana nie je solventná, alebo že zároboková a majetková situácia strany, ktorá v spore zvíťazila, je lepšia ako u jej protistrany. Toto ustanovenie má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, t.j. na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie konania a jeho výsledok. Odvolací súd v predmetnom spore nezistil žiadne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré by spočívali v skutkových okolnostiach prípadu, osobných, či majetkových pomeroch strán sporu, ktoré by odôvodňovali výnimočnú aplikáciu § 257 C.s.p. Žalobca bol v konaní neúspešný, pričom úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. U žalobcu ide o úplný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t.j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu, čo v danom prípade splnené nebolo. Žalobca odôvodňoval dôvody hodné osobitného zreteľa iba tým, že jeho nárok bol v čase podania žaloby dôvodný, keďže sa otec žalovaného vyhýbal exekúcii, čo nebolo v konaní preukázané. Za danej situácie, keď žalobca bol v spore neúspešný, žalovanému nemožno pričítať podiel na vzniku sporu ako dôvod hodný osobitného zreteľa pre nepriznanie trov konania. Zo všetkých uvedených dôvodov preto nie je možné v danej veci aplikovať ustanovenie § 257 C.s.p.

16. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

17. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

18. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).